

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8ECdo/103/2015
Identifikačné číslo spisu:	5112219198
Dátum vydania rozhodnutia:	23.03.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Oľga Trnková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:5112219198.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej MIRACI elektro plus, s.r.o, so sídlom v Čadci, Podzávoz 3008, IČO: 36 404 781, zastúpenej JUDr. Ľubomírom Cisaríkom, advokátom v Čadci, Horná 1073, proti povinnej Cestným stavbám Žilina, spol. s.r.o., so sídlom v Žiline, Štrková 17, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Kvetoslava Kolínová, s.r.o., so sídlom v Žiline, Národná 10, v mene a na účet ktorej koná advokátka a konateľka JUDr. Kvetoslava Kolínová, pre vymożenie 9 878,24 € s príslušenstvom, vedenej na Okresanom súde Žilina pod sp.zn. 3 Er 3058/2012, o dovolaní povinnej proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 31. júla 2014 sp.zn. 6 CoE 14/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Povinná je povinná zaplatiť oprávnenej náhradu trov dovolacieho konania 591,06 € na účet JUDr. Ľubomíra Cisaríka do troch dní.

Odôvodnenie

Okresný súd Žilina uznesením z 10. apríla 2013 č.k. 3 Er 3058/2012-27 exekúciu zastavil a povinnej náhradu trov exekúcie nepriznal. V odôvodnení poukázal na sled úkonov v danej exekučnej veci, keď povinná podaním zo 4. júla 2012 navrhla zastaviť exekúciu z dôvodu omylom vyznačenej právoplatnosti na exekučnom titule - platobnom rozkaze. Následne exekútorka oznámila exekučnému súdu, že povinná pohľadávku s príslušenstvom a trovami exekúcie (uvedené v upovedomení o začatí exekúcie) v plnej výške uhradila (9. júla 2012) a že upúšťa od vykonania exekúcie (§ 60 Exekučného poriadku). Povinná proti upovedomeniu o začatí exekúcie námietky nepodala a uhradením pohľadávky exekúciu akceptovala. Podľa názoru súdu pri absencii námietok proti upovedomeniu o začatí exekúcie bol postup exekútorky opodstatnený a rešpektujúci dispozičné právo povinnej. O zastavení exekúcie už nerozhodovala, čo oznámila aj povinnej. Povinná však následne podala sťažnosť na prieťahy v konaní a žiadala rozhodnúť o trovách exekúcie. Podľa názoru súdu nemožno samostatne rozhodnúť o trovách exekúcie bez jej zastavenia. Podania povinnej považoval za nekonzistentné a vzájomne si odporujúce. Rozhodol sa ich odstrániť z opatrnosti a právnej istoty a exekúciu preto podľa § 57 ods. 1 písm. a/ Exekučného poriadku zastavil. O trovách exekúcie rozhodol podľa § 203 ods. 1 Exekučného poriadku.

Krajský súd v Žiline na odvolanie oprávnenej a povinnej (proti výroku o trovách exekúcie) uznesením z

31. júla 2014 sp.zn. 6 CoE 14/2014 uznesenie okresného súdu zrušil (§ 221 ods. 1 písm. i/ O.s.p.) a oprávnenej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Uviedol, že v danej veci bolo na základe návrhu oprávnenej (29. mája 2012) začaté exekučné konanie na podklade exekučného titulu - platobného rozkazu. Následne bolo 13. júna 2012 exekútorovi vydané poverenie na vykonanie exekúcie. Povinná doručila súdu 9. júla 2012 návrh na zastavenie exekúcie a v tento deň uhradila na účet exekútora pohľadávku oprávnenej s príslušenstvom a trovami exekúcie. Exekútor vrátil súdu poverenie 16. júla 2012. V ďalšom odvolací súd poukázal na zmysel exekučného konania a na spôsoby ukončenia exekučného konania. Konštatoval, že ak súdny exekútor upustí od vykonania exekúcie, nastane stav akoby bolo konanie právoplatne ukončené formálnym rozhodnutím, nemožno v ňom pokračovať, riešiť spätne akokoľvek procesné otázky, či revidovať spôsob vykonávania jednotlivých úkonov súdnym exekútorom. Námietky oprávnenej preto vyhodnotil za opodstatnené, argumentáciu povinnej neprijal. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 150 ods. 1 O.s.p.

Proti uzneseniu krajského súdu podala dovolanie povinná. Navrhla ho zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Poukázala na priebeh predmetného exekučného konania, na pochybenie súdu pri vyznačení právoplatnosti na exekučnom titule - platobnom rozkaze. Podľa jej názoru neoprávneným výkonom exekúcie bol blokován jej majetok, bolo neoprávnené zasiahnuté do jej práva disponovať svojím majetkom. Nemožno preto tvrdiť, že dobrovoľne plnila súdnej exekútorke alebo že táto dlžnú sumu vymohla, pretože nemala exekučný titul, ktorý z uvedených dôvodov nikdy nenadobudol účinnosť. Exekučné konanie neprebiehalo na základe riadneho právoplatného a vykonateľného exekučného titulu a nebolo vedené zákonným spôsobom. Odvolací súd sa podľa nej dôsledne nezaoberal dôvodmi zastavenia exekúcie, teda či k zastaveniu exekúcie došlo z dôvodov procesnoprávných alebo z dôvodov hmotnoprávných. Existencia ktoréhokoľvek z týchto dôvodov tak predstavuje prekážku vykonania exekúcie, nielen prekážku postupu exekučného konania. Nesúhlasila s uvedenými tvrdeniami odvolacieho súdu a mala za to, že odvolací súd vec nesprávne právne posúdil a mal rozhodnutie prvostupňového súdu potvrdiť, nie zrušiť a priznať jej náhradu trov konania. Poukázala na to, čo sa rozumie pod právnym posúdením veci a na závery vyplývajúce z citovaných rozhodnutí. Zdôraznila, že nikdy nedošlo k právoplatnému nariadeniu exekúcie, pretože na to chýbali základné zákonom požadované náležitosti. Exekúcia bola začatá a vykonávaná bez exekučného titulu, súdna exekútorka o tom mala vedomosť, napriek tomu nekonala v súlade so zákonom. Plnenie poskytnuté na účet exekútorke nemožno považovať za splnenie dlhu. Preto ani nemožno exekúciu ukončiť podľa § 60 Exekučného poriadku. Trvala na tom, že jej nárok na náhradu trov konania je dôvodný a trovy následne vyčísliť.

Oprávnená navrhla dovolanie zamietnuť a priznať jej náhradu trov dovolacieho konania. Tvrdenia povinnej vo vzťahu k existencii dlhu považovala za nanajvýš opovážlivé. Nesúhlasila s tvrdením o neoprávnenosti vedenia exekúcie z uvedených dôvodov. Uviedla, že exekučné konanie sa skončilo jedným z uvedených dôvodov, a teda v danej veci podľa jej názoru nebolo možné zastaviť exekúciu podľa § 57 Exekučného poriadku. V takom prípade by nepochybne išlo o duplicitné ukončenie exekučného konania, čomu bráni prekážka rei iudicata. Plne sa stotožnila s právnym názorom odvolacieho súdu, ktorý vec aj správne posúdil po právnej stránke. Preto sa domnievala, že nárok povinnej na náhradu trov konania nie je dôvodný.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas oprávnená osoba (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.) a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné.

Podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie povinnej smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.), alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdному dvoru Európskych spoločenstiev na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o priznaní (nepriznaní) účinkov cudziemu rozhodnutiu na území Slovenskej republiky.

Nakoľko je v prejednávanej veci dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktoré nevykazuje znaky jedného z uvedených uznesení, je nepochybné, že prípustnosť dovolania povinnej z ustanovenia § 239 O.s.p. nemožno vyvodit'.

So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 ods. 1 O.s.p. neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 ods. 1 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku či uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdov, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Vady konania uvedené v § 237 ods. 1 O.s.p. povinná namietala a ich existenciu nezistil ani dovolací súd. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení vyvodit' nemožno.

Z obsahu dovolania možno vyvodit', že povinná namietala len nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) . Vo vzťahu k tejto námietke treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (pozri § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (pozri R 54/2012 a tiež ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp.zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 ods. 1 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 239 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania. To isté sa týka aj tzv. inej vady konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že prípustnosť dovolania povinnej nemožno vyvodit' z ustanovenia § 239 O.s.p., a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení § 237 ods. 1 O.s.p. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie povinnej podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, odmietol.

O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p. V dovolacom konaní úspešnej oprávnenej priznal náhradu trov konania za dva úkony právnej služby, t.j. prevzatie veci a vyjadrenie k dovolaniu povinnej á 287,14 €, čo spolu s režijným paušálom á 8,39 € predstavuje sumu 591,06 € (§ 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.